

Kozetka (93)

Saudaude. Hortiterapia

*Życie jest straszne,
ale ja postanowiłem, że jest piękne.*

Bohumil Hrabal

Utrzymać piękno to jak schwytać motyla. Przepisów jest mnóstwo, dużo słów i wiele ingredientów.

Zewnętrznie: Teoretycznie – łatwiej: Wystarczą styl, pieniądze, czas i wyobraźnia.

Wewnętrznie trudniej: Kto jest w stanie wysupłać z siebie tylko i wyłącznie pozytywne myśli 24/7?

Joanna Friedrich

Są jeszcze dary, które otrzymujemy niezależnie od nas: pogoda ducha, samodyscyplina, wytrzymałość. Poruszamy się w wiecznym tańcu z naturą i cieszymy temperaturą:

Kierunek: Leżaki.

We śnie pod dostatkiem jest tego, czego skąpi nam rzeczywistość: Kreatywność, frywolność, mobilność, polimorficzność – ocean znaczeń, po którym człowiek uczy się żeglować całe życie, starając się znaleźć klucz w stosach kluczy, jak w bajkowym Sezamie. Sam Sezam otwierają słowa. Kluczem nie jest wydobycie, ale przeistoczenie. Tylko tak wielbłąd przechodzi przez ucho igielne.

Latem moja część introwertyczna i część ekstrawertyczna walczą wręcz.

Człowiek chodzi wciąż półnago i wydaje mu się, że ma nagie myśli. Nic bardziej mylnego:

Do czego służyłyby wtedy rozmowy?
Wnioski z rozmów:

Trzeba przeżyć życie jak najpełniej i naj-

piękniej. Uśmiechać się jak najczęściej i jak najczęściej być dobrym, po prostu. Jest szansa, że to wróci.

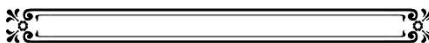
Pełnia lata. Powietrze pachnie obłudnie, zwłaszcza po deszczu. Kuszą mnie metropolie, czytam książkę o tytule „Niewidzialne miasto”, oglądam serial „Niewidzialne miasto”. Metropolis, to zagęszczona energia przecinania się ludzkich losów. Potężna – latem przychodzi. Za to miejscowości lotniskowe są jak lądowiska-lotniska. Tu wymiana następuje bez przerwy i sama w sobie jest energetyczną bryzą. Czasem zamiast zmiany wystarczy ruch, oczarowanie.

Latem mniejszą uwagę przykładam do odzienia, większą do biżuterii. Zupełnie, jak w najnowszej kolekcji Fendi, jesień Couture, 2023.

Ładowanie baterii: Mode On. Środek lata, środek wakacji, środek dnia. Jest pięknie. Chwilo trwaj.

Ten pokaz jest tu jak kropka nad i.

Małgorzata Kulisiewicz

Do utraty oddechu

Biegnę przez Planty
mijając
rozpędzone hulajnogi
niezręczności
i rowery naznaczone
codzienną uludą.
Dwaj bezdomni
na ławce Szymborskiej
odgarniają nogami
resztki piękna,

jesienne liście.

– Mój tata był leśnikiem –
słowa z alkoholicznym wydechem
rozwieja wiatr.
Biegnę do utraty tchu,
czy zdążę
dogonić życie?
Czy ono znajdzie mnie?
A może miniemy się
nierozpoznani,
zawsze obok
spełnienia.

Nocne strachy

zwiędnięte cywilizacje
czas kiedy nie będzie już ogrodów
to tylko zły sen
który rozwieje się
w porannym przesmyku słońca

jarzębina zagłąda do okna
gałązka jaśminu
odbija się w żrenicach domu

lato zostanie już na zawsze
w naszym ogrodzie

księżyc przeciąga się leniwie
zasypia
otulony zapachem bżów

Iluminacja wśród pustych krzesel

Kończy się seans,
gaśnie obraz,
rozświetla ekran.
W widzach iluminacja,
w sali światło.
Wracamy do rzeczywistości,
czas rozpocząć *reality show*.
Rozświetliliśmy się na chwilę,
w umysłach nieco więcej mądrości prawdy
i piękna.

A teraz koniec filmu,
budzimy się
do niedoskonałości.

Dotyk nieba

Ból codzienny
nie gramy na jednej strunie

zmory zniżają się do szeptu
bzdury wybuchają symfonią

ból na granicy istnienia

podrzucamy cierpienie
wprost do chmur

cisza
jądro tęsknoty

epicentrum wodospadu
ON-ŚWIAT